

The Atonement of Jesus Christ Provides the Ultimate Rescue

By Elder Quentin L. Cook
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Jeesuksen Kristuksen sovitus tarjoaa lopullisen pelastuksen

Vanhin Quentin L. Cook
kahdentoista apostolin koorumista

April 2025 general conference

As we turn to Jesus Christ, the Savior of the world, He rescues us from the storms of life through His Atonement.

The Atonement of Jesus Christ provides the ultimate rescue from the trials we face in this life. President Russell M. Nelson assigned me to dedicate the Casper Wyoming Temple late last year. It was a profound, emotional, and spiritual experience. It brought into clear focus the role temples play in rescuing God's children through the Savior's Atonement.

The stakes in the Casper Wyoming Temple District include a portion of the overland trail used by Latter-day Saint pioneers between 1847 and 1868. In preparation for the temple dedication, I reread some of the history of the trail along the Platte River near Casper and continuing to Salt Lake City. The trail had been a thoroughfare for hundreds of thousands of western emigrants. My primary emphasis was the more than 60,000 Latter-day Saint pioneers who traveled the trail.

Most of our pioneers came by wagon, but about 3,000 crossed in 10 handcart companies. Eight of these handcart companies made the monumental trek with remarkable success and few deaths. The Willie and Martin handcart companies of 1856 were the exception.

I reviewed the accounts of the Willie and Martin handcart companies from the time the terrible weather conditions commenced. I became intimately aware of the challenges they faced at the crossing of the Sweetwater River,

Kun käännyimme Jeesuksen Kristuksen, maailman Vapahtajan, puoleen, niin sovitustyönsä kautta Hän pelastaa meidät elämän myrskyistä.

Jeesuksen Kristuksen sovitus tarjoaa lopullisen pelastuksen niistä koettelemuksista, joita kohtaamme tässä elämässä. Presidentti Russell M. Nelson antoi minulle tehtävän vihkiä Casperin temppelin Wyomingissa Yhdysvalloissa viime vuoden lopulla. Se oli syvälinen, tunteikas ja hengellinen kokemus. Se toi selkeästi esiin temppelien roolin Jumalan lasten pelastamisessa Vapahtajan sovituksen kautta.

Casperin temppelipiirin vaarajoen alueeseen Wyomingissa sisältyy osa kulkureitistä, jota myöhempien aikojen pyhien pioneerit käyttivät vuosina 1847–1868. Valmistautuessani temppelin vihkimistilaisuuteen luin jälleen historiatieto- ja reitistä, joka kulki Plattejoen vieritse lähellä Casperia ja jatkui Salt Lake Cityyn. Reitti oli ollut satojentuhansien länteen matkanneiden siirtolaisten kulkureittinä. Päähuomioni kohdistui niihin yli 60 000:een myöhempien aikojen pyhien pioneeriin, jotka kulkivat tuota reittiä.

Useimmat pioneereistamme tulivat vankku-reilla, mutta noin 3 000 kulki matkan kymmenessä käsikärärykomppaniassa. Kahdeksan näistä käsikärärykomppanioista suoritti tämän valtavan vaelluksen huomattavan menestyksekkäästi, ja vain harvoja kuoli matkan aikana. Poikkeuksena olivat Willien ja Martinin käsikärärykomppaniat vuonna 1856.

Kävin läpi Willien ja Martinin käsikärärykomppanioiden kertomuksia siitä lähtien, kun hirveät sääolosuhteet alkoivat. Tulen hyvin tietoiseksi haasteista, joita he kohtasivat ylittäessään Sweetwaterjoen, Martin's Coven, Rocky Ridgen ja

Martin's Cove, Rocky Ridge, and Rock Creek Hollow.

Between Storms, by Albin Veselka

I had not been inside the Casper Temple prior to the dedication. When I entered the foyer, my attention was immediately drawn to an original handcart painting titled *Between Storms*. The painting was clearly not intended to depict the tragedies that had occurred. As I gazed at it, I thought, "This painting is correct; the vast majority of handcart pioneers did not experience tragedies." I could not help feeling that this is like life in general. Sometimes we are between storms and sometimes between clouds and sunshine.

Heaven's Portal, by Jim Wilcox

When I turned to the original painting on the other wall, titled *Heaven's Portal*, I realized that this beautiful summer painting of what was called "Devil's Gate," with the calm and clear Sweetwater River flowing through it, presented the beauty of the Lord's creation, not just the challenges the pioneers faced in that horrible winter season.

Then I looked forward, behind the recommend desk, and saw a beautiful painting of the Savior. This immediately invoked overwhelming feelings of gratitude. In a world of great beauty, there are also enormous challenges. As we turn to Jesus Christ, the Savior of the world, He rescues us from the storms of life through His Atonement in accordance with the Father's plan.

For me, the foyer was a perfect preparation for the temple ordinance rooms that allow us to receive the ordinances of exaltation, to make sacred covenants, and to fully accept and experience the blessings of the Savior's Atonement. The Father's plan of happiness is based on the Savior's atoning rescue.

The pioneer experience provides Latter-day Saints with a unique historical tradition and a powerful collective spiritual legacy. For some, the migration had been years in the making after being forcefully driven from both Missouri and Nauvoo. For others, it began after President Brigham Young announced the handcart plan, which was intended to make emigration more affordable. The handcarts cost much less than wagons and oxen.

A missionary in England, Millen Atwood,

Rock Creek Hollow'n.

Myrskyjen välissä, Albin Veselka

En ollut käynyt sisällä Casperin temppelissä ennen sen vihkimistä. Kun astuin aulaan, huomioni kiinnittyi heti alkuperäisteokseen, käsikärjymaalaukseen nimeltä *Myrskyjen välissä*. Maalauksen tarkoituksena ei selvästikään ollut kuvata tapahtuneita murhenäytelmiä. Kun katselin maalausta, ajattelin: "Tämä maalaus on todenmukainen. Suurin osa käsikärjypioneerista ei kokenut murhenäytelmiä." En voinut olla tuntematta, että tämä on kuin elämä yleensä. Toisinaan olemme myrskyjen välissä ja toisinaan pilvien ja auringonpaisteen välissä.

Taivaan portti, Jim Wilcox

Kun käännyin katsomaan toisella seinällä olevaa alkuperäisteosta nimeltä *Taivaan portti*, käsitin, että tämä kaunis kesäinen maalaus paikasta nimeltä "Paholaisen portti" tyynen ja kirkasvetisen Sweetwaterjoen virratessa sen läpi tuo esiin Herran luomakunnan kauneuden – ei pelkästään haasteita, joita pioneerit kohtasivat tuona kauheana talvikautena.

Sitten katsoin eteenpäin suosituspyödyntäksesi ja näin kauniin maalauksen Vapahtajasta. Tämä herätti välittömästi pakahduttavia kiitollisuuden tunteita. Suuren kauneuden maailmassa on myös valtavia haasteita. Kun käännyimme Jeesuksen Kristuksen, maailman Vapahtajan, puoleen, niin sovitustyönsä kautta Hän pelastaa meidät elämän myrskyistä Isän suunnitelman mukaisesti.

Minulle aula oli täydellistä valmistautumista temppelin toimitushuoneisiin, joissa voimme vastaanottaa korotuksen toimitukset, solmia pyhiä liittoja sekä täysin hyväksyä ja kokea Vapahtajan sovituksen siunaukset. Isän onnensuunnitelman perustana on Vapahtajan aikaansaama sovittava pelastaminen.

Pioneerikokemus tarjoaa myöhempien aikojen pyhille ainutlaatuisen historiallisen perinteen ja voimallisen yhteisen hengellisen perinnön. Joillakin vaellus oli kestänyt vuosia siitä lähtien, kun heidät oli ajettu väkisin pois sekä Missourista että Nauvoosta. Toisten kohdalla se alkoi sen jälkeen, kun presidentti Brigham Young oli ilmoittanut käsikärjysuunnitelmasta, jonka tarkoituksena oli tehdä länteen muutto edullisemmaksi. Käsikärjyt maksoivat paljon vähemmän kuin vankkurit ja härät.

Eräs lähetyssaarnaaja Englannissa, Millen

said that when the handcart plan was announced, “it ran like fire in dry stubble, and the hearts of the poor Saints leapt with joy and gladness.” Many had “prayed and fasted day after day, and night after night, that they might have the privilege of uniting with their brethren and sisters in [the] mountains.”

Most of the handcart Saints experienced hardship but avoided major adverse events. But two handcart companies, the Willie company and the Martin company, experienced starvation, exposure to freezing weather, and many deaths.

Most of these travelers sailed from Liverpool, England, in May of 1856 aboard two ships. They arrived at the handcart outfitting site in Iowa City in June and July. Despite warnings, both companies departed for the Salt Lake Valley too late in the season.

President Brigham Young first became aware of the perilous situation of these companies on October 4, 1856. The next day he stood before the Saints in Salt Lake City and said, “Many of our brethren and sisters are on the plains with handcarts, ... and they must be brought here; we must send assistance to them ... before the winter sets in.”

He asked the bishops to provide 60 mule teams, 12 or more wagons, and 12 tons (10,886 kg) of flour and proclaimed, “Go and bring in those people now on the plains.”

The combined number of pioneers in the Willie and Martin handcart companies was approximately 1,100. Some 200 of these precious Saints died along the trail. Without the timely rescue, many more would have perished.

The winter storms began nearly two weeks after the first rescuers left Salt Lake City. The accounts of members of the Willie and Martin companies describe devastating challenges after the storms began. These accounts also depict the great joy when the rescuers arrived.

Describing the arrival scene, Mary Hurren said: “Tears streamed down the cheeks of the men, and the children danced for joy. As soon as the people could control their feelings, they all knelt down in the snow and gave thanks to God.”

Two days later, the Willie company had to travel the most difficult part of the trail, going over Rocky Ridge, in a freezing storm. The last of them didn’t reach camp until 5:00 the next

Atwood, sanoi, että kun käsikärssuunnitelmaa ilmoitettiin, ”tieto levisi kuin tuli kuivassa olkipellossa, ja köyhien pyhien sydän hypähti ilosta ja riemusta”. Monet olivat ”rukoilleet ja paastonneet päivä toisensa jälkeen ja yö toisensa jälkeen, että heillä olisi etuoikeus liittyä veljiensä ja sisartensa joukkoon vuorilla”.

Useimmat käsikärssin matkanneet pyhät kokivat vastoinkäymisiä mutta välttyivät suurilta onnettomuuksilta. Mutta kaksi käsikärssikomppaniaa, Willien komppania ja Martinin komppania, näki nälkää, altistui pakkaselle, ja monia kuoli.

Useimmat näistä matkalaisista purjehtivat Liverpoolista Englannista toukokuussa 1856 kahdella laivalla. He saapuivat käsikärssien varustelupaikalle Iowa Cityyn kesä- ja heinäkuussa. Varoituksista huolimatta kumpikin komppania lähti Suolajärven laaksoon liian myöhään kesällä.

Presidentti Brigham Young sai tietää näiden komppanioiden vaarallisesta tilanteesta ensimmäisen kerran 4. lokakuuta 1856. Seuraavana päivänä hän seisoi pyhien edessä Salt Lake Cityssä ja sanoi: ”Monet veljistämme ja sisaristamme ovat tasangoilla käsikärssineen, – ja heidät on tuotava tänne. Meidän on lähetettävä heille apua – ennen kuin talvi tulee.”

Hän pyysi piispoja järjestämään 60 muulivaljakkoa, 12 vankkurit tai useampia sekä lähes 11 tonnia jauhoja ja julisti: ”Menkää ja tuokaa tänne ne ihmiset, jotka ovat nyt tasangoilla.”

Willien ja Martinin käsikärssikomppanioissa oli yhteensä noin 1 100 pioneeria. Suunnilleen 200 noista kallisarvoisista pyhistä kuoli matkan varrella. Ilman oikea-aikaista pelastamista vielä useampia olisi menehtynyt.

Talvimyrskyt alkoivat lähes kaksi viikkoa sen jälkeen kun ensimmäiset pelastajat olivat lähteneet Salt Lake Citystä. Willien ja Martinin komppanioiden jäsenten kertomuksissa kuvataan järkyttäviä haasteita myrskyjen alkamisen jälkeen. Näissä kertomuksissa kuvataan myös suurta iloa, kun pelastajat saapuivat paikalle.

Mary Hurren kuvaili saapumiskohtausta näin: ”Miesten poskille valui kyyneliä, ja lapset tanssivat ilosta. Heti kun ihmiset saivat tunteensa hallintaan, he kaikki polvistuivat lumeen ja kiittivät Jumalaa.”

Kaksi päivää myöhemmin Willien komppanian oli kuljettava reitin vaikein osuus Rocky Ridgen yli jäätävässä myrskyssä. Viimeiset heistä saapuivat leiriin vasta viideltä seuraavana aamu-

morning. Thirteen people died and were buried in a common grave.

On November 7, the Willie company was nearing the Salt Lake Valley, but that morning there were still three deaths. Two days later, the Willie company finally reached Salt Lake, where they had a marvelous greeting and were welcomed into the homes of the Saints.

That same day, the Martin company was still 325 miles (523 km) back on the trail, continuing to suffer from cold and inadequate food. A few days earlier, they had crossed the Sweetwater River to reach what is now called Martin's Cove, where they hoped to find protection from the elements. One of the pioneers said, "It was the worst river crossing of the expedition." Some of the rescuers—like my great-grandfather David Patten Kimball, who was just 17 years old, along with his young friends "George W. Grant, Allen Huntington, Stephen Taylor, and Ira Nebeker—spent hours in the frigid water," heroically helping the company make the Sweetwater crossing.

While this event has received much attention, as I learned more about the rescuers, I realized that all of them were following the prophet and played critical roles in saving the stranded Saints. All the rescuers were heroic, as were the emigrants.

Studying their story, I appreciated the precious relationships and the long-term eternal vision among the emigrants. John and Maria Linford and their three sons were members of the Willie company. John died hours before the first rescuers arrived. He had told Maria that he was glad they had made the journey. "I shall not live to reach Salt Lake," he said, "but you and the boys will, and I do not regret all we have gone through if our boys can grow up and raise their families in Zion."

President James E. Faust provided this marvelous summary: "In the heroic effort of the handcart pioneers, we learn a great truth. All must pass through a refiner's fire, and the insignificant and unimportant in our lives can melt away like dross and make our faith bright, intact, and strong. There seems to be a full measure of anguish, sorrow, and often heartbreak for every-

na. Kolmesta ihmistä kuoli, ja heidät haudattiin yhteishautaan.

Marraskuun 7. päivänä Willien komppania oli lähestymässä Suolajärven laaksoa, mutta sinä aamuna vielä kolme ihmistä menehtyi. Kaksi päivää myöhemmin Willien komppania saapui viimein Suolajärven laaksoon, missä heitä tervehdittiin riemuiten ja heidät toivotettiin tervetulleiksi pyhien koteihin.

Samana päivänä Martinin komppania oli reitillä vielä yli 520 kilometrin päässä kärsien edelleen kylmyydestä ja riittämättömästä ravinnosta. Muutamaa päivää aiemmin he olivat ylittäneet Sweetwaterjoen päästäkseen nykyisen Martin's Coven alueelle, missä he toivoivat löytävänsä suojaa luonnonvoimilta. Yksi pioneereista sanoi: "Se oli retkikunnan pahin joen ylitys." Jotkut pelastajista – kuten isoisäni David Patten Kimball, joka oli vasta 17-vuotias, sekä hänen nuoret ystävänsä "George W. Grant, Allen Huntington, Stephen Taylor ja Ira Nebeker – viettivät tunteita jääkylmässä vedessä" auttaen urhoollisesti komppaniaa ylittämään Sweetwaterjoen.

Vaikka tämä tapaus on saanut osakseen paljon huomiota, niin kun olen saanut tietää lisää pelastajista, olen tajunnut, että he kaikki seurasivat profeettaa ja heillä oli ratkaisevan tärkeä rooli pulaan jääneiden pyhien pelastamisessa. Kaikki pelastajat olivat urhoollisia, samoin kuin siirtolaiset.

Kun olen tutkinut siirtolaisten kertomusta, olen arvostanut sitä, miten kallisarvoisia heidän keskinäiset suhteensa olivat ja miten kauaskantoisen iankaikkinen näkemys heillä oli. John ja Maria Linford sekä heidän kolme poikaansa kuuluivat Willien komppaniaan. John kuoli tunteja ennen ensimmäisten pelastajien saapumista. Hän oli kertonut Marialle olevansa iloinen siitä, että he olivat tehneet matkan. "En elä siihen saakka, että pääsisin Suolajärven laaksoon", hän sanoi, "mutta sinä ja pojat pääsette, enkä kadu mitään, mitä olemme kestäneet, jos poikamme voivat varttua aikuisiksi ja kasvattaa oman perheensä Siionissa."

Presidentti James E. Faust esitti tämän suurenmoisen yhteenvedon: "Käsikärrypioneerien urhoollisista ponnisteluista opimme suuren totuuden. Kaikkien on kuljettava metallinsulattajan tulen läpi, ja se, mikä elämässämme on merkityksetöntä ja epäolennaista, voi sulaa pois kuin kuona ja jättää uskomme valoisaksi, ehyeksi ja lujaksi. Jokainen tuntuu saavan osakseen

one, including those who earnestly seek to do right and be faithful. Yet this is part of the purging to become acquainted with God.”

In His eternity-shaping Atonement and Resurrection, the Savior broke “the bands of death, having gained the victory over death” for everyone. For those who have repented of sins, He has “taken upon himself their iniquity and their transgressions, having redeemed them, and satisfied the demands of justice.”

Without the Atonement, we cannot save ourselves from sin and death. While sin can play a significant role in our trials, life’s adversities are compounded by mistakes, bad decisions, evil actions by others, and many things outside of our control.

Preach My Gospel teaches: “As we rely on Jesus Christ and His Atonement, He can help us endure our trials, sicknesses, and pain. We can be filled with joy, peace, and consolation. All that is unfair about life can be made right through the Atonement of Jesus Christ.”

During this Easter season, our focus is on the Savior and His atoning sacrifice. The Atonement provides hope and light at a time that for many seems dark and dreary. President Gordon B. Hinckley declared, “When all of history is examined, ... [there is] nothing ... so wonderful, so majestic, so tremendous as this act of grace.”

I share three recommendations which I think are particularly relevant for our day.

First, do not underestimate the importance of doing what we can to rescue others from physical and especially spiritual challenges.

Second, gratefully accept the Savior’s Atonement. We all should strive to exhibit joy and happiness even as we face the challenges of life. Our goal should be to live optimistically on the sunny side of the street. I have observed my precious companion, Mary, do this her entire life. I have appreciated her sparkling, uplifting approach even as we have faced problems throughout the years.

My third counsel is to set aside consis-

yllin kyllin tuskaa, murhetta ja usein musertavaa surua, myös ne, jotka vilpittömästi pyrkivät tekemään oikein ja olemaan uskollisia. Tämä kuitenkin kuuluu siihen puhdistamiseen, jonka kautta tulemme tuntemaan Jumalan.”

Iankaikkisuutta muovaavassa sovituksessaan ja ylösnousemuksessaan Vapahtaja katkaisi ”kuoleman siteet, koska hän on saanut voiton kuolemasta” jokaisen kohdalla. Niiden puolesta, jotka ovat tehneet parannuksen synneistään, Hän on ”ottanut päällensä heidän pahuutensa ja rikkomuksensa ja – on lunastanut heidät ja tyydyttänyt oikeudenmukaisuuden vaatimukset”.

Ilman sovituksia me emme voi pelastua synnistä emmekä kuolemasta. Vaikka synnillä voi olla merkittävä osuus koettelemuksissamme, niin elämän vastoinkäymisiä pahentavat muiden tekemät virheet, huonot valinnat, pahat teot ja monet asiat, joihin me emme voi vaikuttaa.

Julkaisussa Saarnatkaa minun evankeliumiani opetetaan: ”Kun me luotamme Jeesukseen Kristukseen ja Hänen sovituksensa, Hän voi auttaa meitä kestämään koettelemuksemme, sairautemme ja tuskamme. Me voimme täytyä ilolla, rauhalla ja lohdutuksella. Jeesuksen Kristuksen sovitus voi oikaista kaiken sen, mikä on elämässä epäoikeudenmukaista.”

Tänä pääsiäisen aikana me keskitymme Vapahtajaan ja Hänen sovitusuhriinsa. Sovitus antaa toivoa ja valoa aikana, joka monista tuntuu pimeältä ja synkältä. Presidentti Gordon B. Hinckley julisti: ”Kun koko historiaa tarkastellaan – –, niin mikään ei ole niin ihmeellinen, niin majesteettinen, niin suunnaton kuin tämä armonosoitus.”

Esitän kolme suositusta, jotka ovat mielestäni erityisen ajankohtaisia meidän aikanamme.

Ensiksi, älkää aliarvioiko sitä, miten tärkeää on tehdä voitavamme, jotta voimme pelastaa muita fyysisistä ja etenkin hengellisistä haasteista.

Toiseksi, ottakaa kiitollisina vastaan Vapahtajan sovitus. Meidän kaikkien tulee pyrkiä ilmaisemaan iloa ja onnellisuutta silloinkin kun kohtaamme elämän haasteita. Tavoitteenamme pitäisi olla se, että olemme elämänmyönteisiä ja toiveikkaita. Olen nähnyt kallisarvoisen kumppanini Maryn tekävän näin koko elämänsä ajan. Olen arvostanut hänen eloisaa, kohottavaa suhtautumistapaansa silloinkin kun olemme kohdanneet ongelmia vuosien varrella.

Kolmas neuvoni on varata johdonmukaisesti

tent time to faithfully contemplate the Savior's Atonement. There are many ways to do this in our personal religious observance. However, attending sacrament meeting and partaking of the sacrament are especially significant.

Equally important is regular attendance in a temple where possible. The temple provides a continuing remembrance of the Savior's Atonement and what it overcomes. And, even more important, temple attendance allows us to provide a spiritual rescue for our deceased loved ones and more distant ancestors.

President Russell M. Nelson, at our last conference, emphasized this principle and added, "[Temple] blessings ... help to prepare a people who will help prepare the world for the Second Coming of the Lord!"

We must never forget the sacrifices and examples of prior generations, but our adulation, appreciation, and worship should be centered on the Savior of the world and His atoning sacrifice. I testify that the key to the Father's plan of happiness is the Atonement wrought by our Savior, Jesus Christ. He lives and guides His Church. The Atonement of Jesus Christ provides the ultimate rescue from the trials we face in this life. In the name of Jesus Christ, amen.

aikaa Vapahtajan sovituksen uskontäyteiseen mietiskelyyn. Henkilökohtaisessa uskonnon-harjoituksessamme on monia tapoja tehdä niin. Sakramenttikokoukseen osallistuminen ja sakramentin nauttiminen ovat kuitenkin erityisen tärkeitä.

Yhtä tärkeää on käydä säännöllisesti temppelissä, mikäli se on mahdollista. Temppeli muistuttaa jatkuvasti Vapahtajan sovituksesta ja siitä, mitä se voittaa. Ja mikä vieläkin tärkeämpää, temppelissä käyminen suo meille mahdollisuuden tarjota hengellisen pelastumisen edesmenneille rakkailemme ja kaukaisemmille esivanhemmillemme.

Presidentti Russell M. Nelson tähdensi viime konferenssissamme tätä periaatetta ja lisäsi: "Temppelin siunaukset – valmistavat osaltaan kansaa, joka auttaa valmistamaan maailmaa Herran toiseen tulemiseen!"

Emme saa koskaan unohtaa aiempien sukupolvien uhrauksia ja esimerkkiä, mutta ihailumme, arvostuksemme ja jumalanpalveluksemme tulee keskittyä maailman Vapahtajaan ja Hänen sovitusuhriinsa. Todistan, että avain Isän onnensuunnitelmaan on Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen aikaansaama sovitus. Hän elää ja opastaa kirkkoaan. Jeesuksen Kristuksen sovitus tarjoaa lopullisen pelastuksen niistä koetelemuksista, joita kohtaamme tässä elämässä. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.